

INGEZONDEN.

DE UITVOERING VAN ANTI-CONCEPTIONEELE ADVIEZEN.

In het nummer van 6 September had ik onder Beroepsbelangen bericht, dat door Duitsche ziekenfondsen anti-conceptioneele artikelen zouden worden verstrekt, indien deze zouden worden voorgeschreven om geneeskundige redenen, welke dan nog door controleerende artsen zouden moeten worden bevestigd.

De grond, waarop dit besluit berust, lijkt mij volkomen gerechtvaardigd. *Indien* een arts meent, zulk een raad te moeten geven, dan moet, evenals bij elk ander advies, de uitvoering onder zijn contrôle staan. Het is de vraag, of de ziekenfondsen in het algemeen bij machte zullen blijken te zijn, de kosten dezer maatregelen te dragen, maar hoe men ook de geldelijke zijde der zaak moge regelen, de arts moet zich verantwoordelijk blijven achten, als hij eenmaal zijn raad heeft gegeven, vooral op dit gebied. Een ondervinding van de laatste dagen heeft mij dit weer eens duidelijk gemaakt. Een arbeidersvrouw was in een kliniek bevallen, van haar vijfde kind. Er viel veel te tobben met ziekte en met een drinkenden man, en een *verpleegster* had haar gezegd, dat zij „er wat aan doen moest”. Ik neem aan, dat niets dan het goede hart bij die verpleegster gesproken heeft, maar het is zaak, dat de leiders, vooral van verloskundige afdelingen, hun personeel ernstig wijzen op hun onbevoegdheid om zulke raadgevingen te verstrekken. Het vrouwtje wist geen beter middel, teneinde den welwillenden wenk te volgen, dan een vrouw in de straat erover te spreken, en deze verwees haar naar een zoogenaamden Sanitas-winkel, waar men het arme schepsel f 15,— voor een pessarium occlusivum laat betalen, nl. f 10,— voor het voorwerp en f 5,— voor „de behandeling”. Na eenigen tijd is de veer van het pessarium stuk, en een meewarige vroegere mevrouw van het vrouwtje is zoo vriendelijk, haar f 15,— te geven, opdat zij een nieuw pessarium kan koopen. Denzelfden dag verneem ik dat van die mevrouw, en ik slaag er nog in, het vrouwtje te bereiken en uit de handen der afzetters te verlossen. In bona-fide instrumentwinkels betaalt de bourgeois f 2.50 ervoor, en aan minvermogenenden wordt vaak slechts f 1.50 gerekend.

Behalve de kans, dat de menschen, als zij eenvoudig het advies krijgen, voorbehoedmiddelen te nemen, aan dergelijke beroovingen bloot staan, bestaat nog het gevaar, dat zij zich middelen verschaffen, die voor hen niet deugen — ik noem slechts een afsluitend pessarium bij cervixcatarrh.

Maar bovendien worden de cliënten van winkels van de bedoelde soort aan ernstige gevaren blootgesteld, zoodat het op den weg ligt van den arts, om hen daarvoor te behoeden. Als het voorbehoedmiddel faalt, wat nog al eens voorkomt, dan worden door den winkelier den angstigen vrouwen (en meisjes!) tegen fabelachtige prijzen middeltjes tot afdrijving aangepraat, het eene na het andere, en eindelijk weet de winkelier wel het adres van een aborteuse. Tot de laatste cent wordt den ongelukkigen afgeperst.

Het vorige jaar had een *jeugdige* patiënte van mij een gewoon verplegingsartikel in zulk een winkel gekocht. Bij dat artikel was een soort prospectus ingepakt, waarin men kon lezen, wat er al op het gebied van praeventiva en abortiva te verkrijgen was, en tegen welke schrikbarende prijzen. Maar bovendien bevatte het boekje artikelen „de arte amatoria”, o. a. een artikel met een opschrift, in het Fransch, dat ik maar liever vertaal met „ad mulieres excitandas”. Ik heb dit boekje terstond aan den Officier van Justitie gezonden, doch niets ervan vernomen. Ik vrees, dat ook hier weder de Justitie zich beperkt tot het afsnijden van enkele hoog opschietende takken van den boom der misdaad, maar de wortels ongemoeid laat. De arts zal uit dit alles wel kunnen opmaken, hoe noodig het is, dat hij — meent hij eenmaal praeventiva te mogen of te moeten aanbevelen — nauwlettend blijft toezien op de wijze, waarop zijn raad wordt opgevolgd.

H. PINKHOF.